
Алёна Рыбік

...для цябе аднаго буду таньчыць
аранжавы джайв
у крэмавых туфліках...

Прасьветлая вясна

* * *

Танюткай дзяўчынкай
у лямпачцы вулічнага ліхтара
я таньчу сваю пяшчоту,
выбітую на скуры
пахам тваіх пацалункаў.
Ад кінутага каменя
разьбіваецца мая сцэна.
І перадапошняя *па*
вытанцоўваю на асколках,
а самае апошняя –
у тваіх зрэнках...

* * *

І быццам бы гэта твая скура
нацягнутая на барабан
і я на ёй
захліпаюся ў румбе.
І дробныя ўздыхі
маіх абцасаў
ссыпаю ў далоні табе,
як лубін.
І кожны рух
становіцца рэхам
на белай у цёплым рабаціньні паперы.
І я табе ў самае сэрца
выстукваю:
Хачу.
Я. Хачу.
Табе. Верыць.

* * *

Засунуць у куртку рукі,
адзначыць: а неба сёння вышэйшае,
расказаць на вуха «Маленькага Мука»
няўключнымі акравершамі.
І будзе дзень гэты лепшым –
няйначай –
у годзе з шасьцёркай
пасьяля двух нулікаў,
і для цябе аднаго буду таньчыць
аранжавы джайв
у крэмавых туфліках.

* * *

Лягчэй за дыханьне ў сьне малога дзіцёнка
ад цябе адрываюся.
Ты маёю душою быў,
прыцягненьнем да крохкай пяшчоты,
маёю сілай.
Па дробненькіх кроплях
выдыхаю –

цёплае,
важкае,
што так доўга ў сабе я насіла.

Прысутнасць маю тонкую
ты яшчэ адчуеш
у імені,
выбітым на тваіх вуснах,
у падушачках пальцаў нячутных
на зорчках-вейках,
у глыбінным уздыху,
што вырвецца
і ў паветры марозным застыне
вузенькай белай зьмейкай.

* * *

Сонца пра нас думае
жоўтымі промнямі,
нашы бяздонныя погляды
з ветрам носяцца.
І ўсё,
да фіранак на вокнах,
з табою помнім мы.
І ўсё,
да смаку гарбаты,
назад у нас просіцца.
І ведаем: некалі разам затопчам рыску,
што разьдзяліла тую і гэтую восень.
І ты – цёплымі вуснамі
ў сонцавых пырсках
будзеш лічыць рабацінкі
ў мяне на носе.

* * *

На падваконьнях гарбаватых
у вечарах з ружовай плесьняю
з нутром, апечаным гарбатай
напапалам з высокай песьняю,
у павуціне тонкіх сказаў,
пад завязку налітых воляю, —

было нам надта лёгка разам,
каб гэта вынесці мы здолелі.

* * *

Выраслі грыбы болю,
вылашчаныя
доўгімі дажджамі,
што звівсалі тонкімі травінкамі
з маіх веек.
Чую ў сабе іх водар,
земляною горыччу наліты.
П'юць яго глыбокімі глыткамі
вены-сьлімакі.

* * *

Сумна-сумна
і вечна-вечна,
як душа у паглядзе Божым –
пераменьлівым чалавечкам
да тваіх вачэй узыходжу.
Я ня стала званчэй ці вышай –
валасы толькі пакарацелі.
І ты гойстрымі вейкамі пішаш
слова «помню» на чуйным целе.

* * *

У прасьветлай вясне –
ані ценькага сьледу –
адно пасмы ды сны
прадчуваньняў сьвятых:
як у куртцы сырой
я ў сталіцу прыеду
па густыя дажджы,
па нязбытнасьці ўдых.